

fik Understøttelse, nu er draget med ind under Loven. Men naar man med et mindre Beløb hjælper flere Mennesker, idet man tager en Del med, som ikke tidligere fik Understøttelse, Folk, som enten har en større Indtægt eller en Smule Kapital, vil man forstaa, at Kaarene for de tidligere understøttede bliver ringere.

Vi fra vor Side kan ikke erkende, at Samfundet ikke skulde kunne byde de gamle lige saa gode Kaar som hidtil. Vi ønsker at tage Konsekvensen af Valget i 1920. Da blev der paa en Mængde Valgtribuner af Repræsentanter for alle Partier lovet de gamle bedre Kaar, og et saadant Løfte maa naturligvis binde efter Valget. Det er imidlertid langt fra, at den Lov, den højtærede Indenrigsminister har haft Lejlighed til at gennemføre, har gjort Kaarene bedre for de gamle. Det er saaledes flere Steder i Landet, at de gamle har været nødt til at sætte Mærker i Brødet, det vil sige, at de sulter. Det er uhyggeligt, naar gamle Mennesker sulter. Sulten maa vi bort fra, og derfor maa vi forandre Aldersrenteloven. Dens gode Principper ønsker vi naturligvis at beholde. Jeg tænker her paa den vederlagsfrie Rente, jeg tænker paa Bestemmelsen om, at man maa have en vis Indtægt og en vis Kapital. Det hele drejer sig om, hvorvidt man har Raad. Har man ikke Raad — og den højtærede Indenrigsminister og hans Parti mener, at vi ikke har Raad til at yde de daarligst stillede større Hjælp — burde man ikke have sat Grænsen for den tilladte Kapital saa højt, saa burde man ikke være gaaet til at yde Aldersrente til Personer med 25 000 Kroners Kapital — som Tilfældet er her i København. Det betyder nemlig blot, at de daarligst stillede faar det ringere. Derimod mener jeg ikke, at Grænsen for den Indtægt, de gamle maa have, er blevet sat for højt, thi der er Forskel paa, om man skal gaa ud og tjene det Beløb, man i nogen Grad skal leve af, eller om man oppebærer det i Rente. Medens jeg altsaa til en vis Grad mener, at man ikke har haft Raad til at gaa op til saa høj en Kapital, mener jeg paa ingen Maade, at man er kommet for højt op med Hensyn til den Indtægt, de gamle maa have.

Jeg er godt klar over, at det er tidligt at forlange en Revision af Loven, men jeg har dog set Tilfælde, hvor man har været nødt til lige saa hurtigt at revidere Love, som var af langt mindre Omfang og af langt mindre Betydning. Selv om Ministeren stadig gør gældende, at Loven har virket for kort til, at man kan have nogen Erfaring at bygge paa, har han dog, bl. a. ved det for

nylig behandlede Lovforslag om Brændselshjælp vist, at han allerede har gjort ubehagelige Erfaringer med Hensyn til Virkningen af Aldersrenteloven, og Alderdomsunderstøttelsens Utilstrækkelighed ligger da ogsaa lige for, enhver gammel Mand og Kvinde vil kunne oplyse derom, og ogsaa ad anden Vej kommer det stadig til vor Kundskab, at Understøttelserne er for smaa.

Naar vi indskrænker Revisionen af Loven til selve Understøttelsesspørgsmaalet, behøver man ikke at vente længe for at samle Erfaringer, og det er det, vi gør ved det nu foreliggende Lovforslag, vi foreslaar ikke nogen almindelig Revision, for saa vilde der være mangt og meget, vi kunde ønske ændret. Vi lader Stridsspørgsmaalene om Aldersgrænsen ligge, skønt vi stadig er Tilhængere af, at der bliver Adgang for uformuende til ved 60 Aars Alderen at faa Aldersrente. Ogsaa Forfusningen af den almindelige Valgret i § 1 lader vi ligge, skønt vi mener, at det er en Krænkelse af det kommunale Selvstyre, og vi lader Spørgsmaalet om højere Statsrefusion og flere andre Spørgsmaal ligge og holder os udelukkende til Understøttelserne. At disse Understøttelser er utilstrækkelige, tror jeg ikke, den højtærede Indenrigsminister vil benægte, hans eget oprindelige Aldersrenteforslag er Bevis for, at de nu gennemførte Understøttelser er for smaa, det indeholdt akkurat de samme Takster, som vi tillader os at foreslaa i det foreliggende Lovforslag. Jeg minder om, at Ministeren førte et meget varmt Forsvar for sit eget Forslag, da han forelagde det her for det høje Ting. Men ogsaa andre Ting, Ministerens forskellige Fortolkninger, viser, at Taksterne er for smaa. Da vi har Lovgivningsmagten inde, saa den ikke behøver ekstraordinært at indkaldes, hvorfor saa blive ved med alle disse Lapperier? Lapperi paa human Lovgivning er i Virkeligheden en Uretfærdighed. Det er i Virkeligheden konsekvent at ændre Loven paa de enkelte Punkter, hvor Erfaringen har vist os, at den virker uheldigt, og det er det, vi tilsigter, vi er meget varsomme med at komme til at udvide Omraadet for Skønnet, for det vilde skabe Ulighed omkring i Kommunerne, og vi ønsker at skabe Lighed.

Jeg finder ikke Anledning til at gøre flere almindelige Bemærkninger, men skal nærmere omtale de foreslaaede Ændringer. Den første angaar Lovens § 5 og gaar ud paa at gøre Brændselshjælpen permanent. Den Lov, som blev vedtaget for nylig, gælder kun for i Vinter; jeg tror ikke, vi